

Бъдеще за Америка и 18 юли 2020 г. – Номер три

Блажени са очите, които виждат, и ушите, които чуват

Jeff Pippenger

2023-08-25

Линиите на реформаторските движения са ключ към разбирането на „седемте гръма“ от Откровение 10. „Седемте гръма“ представят историята на упълномощаването на вестта на първия ангел от 11 август 1840 г. до Голямото разочарование на 22 октомври 1844 г. Десета глава предоставя три вътрешни свидетелства в самата глава в подкрепа на това разбиране.

„Адвентното движение от 1840–44 г. беше славно проявление на Божията сила; вестта на първия ангел достигна до всяка мисионерска станция по света, а в някои страни се наблюдаваше най-големият религиозен интерес, на който е била свидетел която и да е земя от Реформацията на шестнадесети век насам; но всичко това ще бъде надминато от могъщото движение под последното предупреждение на третия ангел.“ Великата борба, 611.

Вестта на първия ангел беше занесена до света от 1840 година нататък. Урия Смит изразява разбирането на пионерите в съгласие със Сестра Уайт. Смит признава, че първият ангел е пристигнал през 1798 година и показва, че именно първият ангел е слезъл през 1840 година. Смит и пионерите просто не бяха забелязали разграничението между появата на една вест и нейното овластяване. Смит ясно заявява, че когато ангелът от Откровение десета глава постави единия си крак върху морето, а другия върху земята, това обозначава вестта, която се носеше към света.

„Следователно през 1798 г. ограничението против прогласяването, че денят Христов е наближил, престана; през 1798 г. започна времето на края и печатът бе снет от малката книга. Оттогава, следователно, ангелът от Откровение 14 излиза, прогласявайки, че часът на Божия съд е настъпил; и също оттогава ангелът от 10 глава е заел положението си върху море и суша и се е закле, че време вече не ще има. За тяхната тъждественост не може да има никакво съмнение; и всички доводи, които служат за установяването на единия, са еднакво действено приложими и към другия. Тук не е нужно да навлизаме в каквито и да било разсъждения, за да покажем, че настоящото поколение е свидетел на изпълнението на тези две пророчества. В проповядването на пришествието, особено от 1840 до 1844 година, започна тяхното пълно и подробно изпълнение. Положението на този ангел, с единия крак върху морето, а с другия върху сушата, означава широкия обхват на неговото прогласяване по море и по суша. Ако тази вест бе предназначена само за една страна, би било достатъчно ангелът да заеме мястото си само на сушата. Но той има единия си крак върху морето, от което можем да заключим, че неговата вест ще прекоси океана и ще се разпростре до различните народи и части на земното кълбо; и това заключение се подкрепя от факта, че споменатото по-горе адвентно прогласяване

действително достигна до всяка мисионерска станция в света. Повече за това — в 14 глава.“ Урайа Смит, Мисли върху Даниил и Откровението, 521.

Следователно първият стих на десета глава посочва 11 август 1840 година, защото по онова време предсказаният край на османското върховенство настъпи в съгласие с пророчеството в Откровение 9. Сестра Уайт заявява:

„През 1840 година друго забележително изпълнение на пророчество възбуди широко разпространен интерес. Две години по-рано Йосия Лич, един от водещите служители, проповядващи за Второто пришествие, публикува изложение върху Откровение 9, в което предсказва падането на Османската империя. Според неговите изчисления тази сила трябваше да бъде съкрушена... на 11 август 1840 г., когато може да се очаква османската власт в Константинопол да бъде сломена. И аз вярвам, че това ще се окаже така.“

„Точно в определеното време Турция, чрез своите посланици, прие закрилата на съюзните сили на Европа и така се постави под контрола на християнските народи. Събитието изпълни предсказанието с пълна точност. Когато това стана известно, мнозина се убедиха в правилността на принципите на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и на адвентното движение бе придаден чудесен подтик. Хора с образование и положение се присъединиха към Милър както в проповядването, така и в публикуването на неговите възгледи, и от 1840 до 1844 г. делото бързо се разпростря.“ Великата борба, 334, 335.

Първият стих на десета глава е 1840 година, а в десетия стих виждаме Йоан горчиво разочарован на 22 октомври 1844 година. Йоан представляваше онези, които занесоха вестта на малката книжка на света, само за да преживеят горчивото разочарование на 22 октомври 1844 година. От първия до десетия стих е представена историята от 1840 до 1844 година. Това е едно вътрешно свидетелство в рамките на десета глава.

Другият свидетел е Йоан, който изяжда малката книжка, и тя е сладка в устата му, представлявайки неговото приемане на вестта от 11 август 1840 г., а след това се превръща в горчива в стомаха му при Голямото разочарование на 22 октомври 1844 г.

И взех малката книжка от ръката на ангела и я изях; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изях, коремът ми стана горчив. Откровение 10:10.

Десети стих представя самата история от 1840 до 1844 г. в един-единствен стих. Това е второто вътрешно свидетелство в рамките на главата, че „седемте гръма“ представят тази история. Сестра Уайт вече е посочила, че „седемте гръма“ представляват очертание на събитията, които са се случили под вестите на първия и втория ангел. Вестта на втория ангел завърши при голямото разочарование, така че „седемте гръма“ представят същата тази история. Три вътрешни свидетелства подкрепят истината, че историята от 11 август 1840 г. до Голямото разочарование на 22 октомври 1844 г. е пророческата история, която се подчертава в десетата глава на Откровение.

Тогава в последния стих, в съгласие с истината, свързана със „седемте гръмове“, се дава заповед за представянето на вестта и че самата история трябва да се повтори.

И ми каза: Ти трябва пак да пророкуваш пред много народи, племена, езици и царе.
Откровение 10:11.

Седемте гръмотевици посочват, че началото на адвентизма, започвайки тогава, когато вестта, която бе разпечатана в „времето на края“, бе надарена със сила, ще онагледят края на адвентизма, когато вестта, която бе разпечатана през 1989 година, ще бъде надарена със сила чрез сливането не на ангела от Откровение 10, а на слизащия ангел от Откровение 18. Ангелът от Откровение 18 слезе на 11 септември 2001 година и ние сега се приближаваме към заключението на историческото повторение на периода от 1840 до 1844 година.

Тези наблюдения върху десета глава са в общественото пространство от години. Това, което до неотдавна никога не бе разпознато, е, че в тази свещена история е вложена и друга свещена история. Тази история ще бъде разпозната само от онези, които приемат принципа Алфа и Омега, който отъждествява края на едно нещо с началото на едно нещо. Вложената история в свещената история започва с едно разочарование и завършва с Голямото разочарование. Историята от 1843 до 1844 година е особена историческа линия вътре в, но различна от историята от 1840 до 1844 година. И сестра Уайт, и Христос се обръщат към тази историческа линия.

„Всички вестите, дадени от 1840 до 1844 година, трябва сега да бъдат изложени с сила, защото мнозина са изгубили правилната си насока. Вестите трябва да отидат до всички църкви.

„Христос каза: „Блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведни човеци пожелаха да видят онова, което вие виждате, и не го видяха; и да чуят онова, което вие чувате, и не го чуха“ [Мат. 13:16, 17]. Блажени са очите, които видяха нещата, видени през 1843 и 1844 година.

„Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро, по Божие назначение, ще бъде дадена вест, която ще се разрасне до силен вик. Тогава Даниил ще застане в своя дял, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

„пророците и праведниците са желали да видят онези неща“, които „бяха видени през 1843 и 1844 година“. Исус се позова на тази свещена история в две евангелия, но всяко позоваване беше в различен контекст.

И Той им говори много неща с притчи, като казваше: Ето, сеяч излезе да сеете; и когато сееше, едни семена паднаха край пътя, и птиците дойдоха и ги изкълваха. Други паднаха на каменисти места, дето нямаха много пръст; и веднага поникнаха, понеже нямаха дълбока земя; а когато изгря слънцето, бяха припечени; и понеже нямаха корен,

изсърхнаха. А други паднаха между тръни; и тръните израснаха и ги заглушиха. Но други паднаха на добра земя и дадоха плод: едно стократно, друго шестдесетократно, друго тридесетократно. Който има уши да слуша, нека слуша. И учениците дойдоха и Му казаха: Защо им говориш с притчи? А Той в отговор им рече: Защото на вас е дадено да познаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено. Защото който има, на него ще се даде, и ще има в изобилие; а който няма, от него ще се отнеме и това, което има. Затова им говоря с притчи: защото, като гледат, не виждат; и като слушат, не чуват, нито разбират. И в тях се изпълнява пророчеството на Исаия, което казва: „С уши ще чуете, и няма да разберете; и с очи ще видите, и няма да възприемете; защото сърцето на този народ е закоравяло, и с ушите си тежко чуват, и очите си са затворили; да не би някога да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и аз да ги изцеля.“ А вашите очи са блажени, защото виждат; и ушите ви, защото чуват. Защото истина ви казвам, че много пророци и праведници са пожелали да видят това, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят това, което вие чувате, и не са го чули. Матей 13:3–17.

Исус в Евангелието от Матей, говорейки за въздействието на Божието слово и призовавайки хората да „слушат“, посочва, че лаодикийците, които отхвърлят вестта, която пророците желяха да видят, бяха представени в шеста глава на Исаия. Future for America многократно е представяла Исаия 6 в контекста на 11 септември 2001 г., защото с нападението на исляма на тази дата слезе могъщият ангел от Откровение 18 и освети земята със славата си. Всички пророци са в съгласие един с друг, и в трети стих на Исаия 6 намираме пряката препратка именно към този ангел.

В годината, когато умря цар Озия, видях и Господа, седнал на престол, висок и издигнат, и полите на одеждата Му изпълваха храма. Над Него стояха серафими; всеки имаше по шест крила: с две закриваше лицето си, с две закриваше нозете си, и с две летеше. И викаха един към друг и казваха: Свят, свят, свят е Господ на Силите; цялата земя е пълна с Неговата слава. Исаия 6:1–3.

Земята се осветява от неговата слава, когато ангелът от Откровение осемнадесета глава слиза, а Исаия ни дава още един важен ключ, когато ни известява, че неговото видение на светилището е станало в годината, когато умря цар Озия. Цар Озия беше направил опит да върши делото на свещеник в храма. Осемдесет свещеници и първосвещеникът му се противопоставиха, за да не прави това, докато Господ не го порази с проказа на челото му. Той прие белега на звяра, защото се опита да съчетае своята държавна власт с църковната власт. Той не умря веднага; беше отстранен от престола и заменен, и след известен период от време накрая умря на 11 септември 2001 г. Адвентната църква умира постепенно, както и юдейската църква по времето на Христос. Но на 11 септември 2001 г. адвентизмът, който вече беше отхвърлил вестта на последните шест стиха от Даниил единадесета глава, достигна своя край като протестантския рог на Съединените щати, и тогава онези, представени от Исаия, бяха призвани да занесат вестта, представена от първия глас на Откровение осемнадесета глава.

И свещеник Азария влезе след него, и с него осемдесет Господни свещеници, храбри мъже. И те се възпротивиха на цар Озия и му казаха: Не ти принадлежи, Озия, да кадиш на Господа, а на свещениците, синовете Ааронови, които са осветени да кадят; излез от светилището, защото си престъпил; и това няма да ти бъде за чест от Господа Бога. Тогава Озия се разгневи; и имаше в ръката си кадилница, за да кади. И докато се гневеше на свещениците, проказата избухна на челото му пред свещениците в дома Господен, при кадилния олтар. И първосвещеник Азария и всичките свещеници го погледнаха, и ето, беше прокажен на челото си; и те го изгониха оттам; а и сам той побърза да излезе, защото Господ го беше поразил. И цар Озия беше прокажен до деня на смъртта си и живееше в отделен дом, понеже беше прокажен; защото беше отсечен от дома Господен. А синът му Йотам беше над царския дом и съдеше народа на страната. 2 Летописи 26:17–21.

Важно е да се признае, че протестантският рог бе отстранен от Църквата на адвентистите от седмия ден на 11 септември 2001 г., защото има три основни елемента в разпечатването на вестта на Откровението в последните дни. Единият е паралелната история на рога на републиканизма и рога на протестантизма. Другият елемент, който трябва да бъде признат, е значението на седемте църкви, и, разбира се, третият са „седемте гръма“. И трите пророчески елемента съставляват вестта, която бива разпечатвана, и е необходимо да се признае, че както еврейската църква бе подмината по времето на Христос, така и адвентизмът е подминат в „последните дни“.

Исая доброволно се заема да занесе вест на Божия неверен избран народ в неговата история, а Исус употребява същите думи, за да се обърне към същото положение в Своята история. Един заветно избран народ бива отминат, и те отказват да „чуят“ и да бъдат изцелени.

И Той каза: Иди и кажи на този народ: С уши ще слушате, но няма да разбирате; и с очи ще гледате, но няма да схващате. Направи сърцето на този народ тлъсто, и ушите му натегни, и очите му затвори; да не би да види с очите си, и да чуе с ушите си, и да разбере със сърцето си, и да се обърне, и да оздравее. Исая 6:9, 10.

Делото, с което Исая се заема, е делото, с което се заеха Йоан и Езекиил, когато изядоха малката книжка. Те приемат вест на изобличение към един заветно избран народ, който е в процес на биване избълян от устата на Господа. Вторият път, когато Исус се позовава на историята, която пророци и праведни човече са желали да видят, е записан от Лука.

И ти, Капернауме, който си възвисен до небето, ще бъдеш свален до ада. Който слуша вас, Мене слуша; и който презира вас, Мене презира; а който презира Мене, презира Онзи, Който Ме е изпратил. И седемдесетте се върнаха с радост и казваха: Господи, дори бесовете ни се покоряват чрез Твоето име. А Той им рече: Видях Сатана да пада от небето като светкавица. Ето, давам ви власт да настъпвате на змии и скорпии и над цялата сила на врага; и нищо никак няма да ви повреди. Но на това не се радвайте, че духовете ви се покоряват; а по-скоро се радвайте, че имената ви са записани на небесата. В същия час Исус се възрадва в духа и каза: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, задето си скрил това от мъдрите и разумните и си го открил на младенците; да,

Отче, защото така беше благоволенieto пред Тебе. Всичко Ми е предадено от Моя Отец; и никой не знае кой е Синът, освен Отец; нито кой е Отец, освен Синът и онзи, на когото Синът иска да Го открие. И като се обърна към учениците Си, рече им насаме: Блажени очите, които виждат това, което вие виждате; защото ви казвам, че мнозина пророци и царе са пожелали да видят това, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят това, което вие чувате, и не са го чули. Лука 10:15–24.

Отново, контекстът на благословение, свързано с онези, които имат привилегията да видят това, което праведните са желали да видят, се отнася до един заветен избран народ, който бива отминаван и не желае да „чуе“. Сестра Уайт се позовава на осъждането на Капернаум от Христос, което е символ на отхвърлянето на голяма светлина, и подчертава адвентизма, като поставя изобличението срещу адвентизма в [скоби.]

„Сред изповядващите се за Божии чеда колко малко търпение е било проявено, колко много горчиви думи са били изречени, колко много осъждане е било изговорено срещу онези, които не са от нашата вяра. Мнозина са гледали на принадлежащите към други църкви като на големи грешници, докато Господ не ги счита така. Онези, които гледат по този начин на членовете на други църкви, имат нужда да се смирят под мощната ръка на Бога. Онези, които осъждат, може да са имали само малко светлина, малко възможности и привилегии. Ако бяха имали светлината, която мнозина от членовете на нашите църкви са имали, те биха могли да напреднат с много по-голяма бързина и по-добре да представят вярата си пред света. За онези, които се хвалят със своята светлина, а при все това не ходят в нея, Христос казва: „Но казвам ви, че в съдния ден на Тир и Сидон ще бъде по-леко, отколкото на вас. И ти, Капернауме [адвентисти от седмия ден, които сте имали голяма светлина], който си въздигнат до небето [по отношение на привилегиите], до ада ще бъдеш свален; защото, ако великите дела, извършени в тебе, бяха извършени в Содом, той би останал до днес. Но казвам ви, че в съдния ден на Содомската земя ще бъде по-леко, отколкото на тебе.“ В онова време Исус отговори и каза: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, задето си скрил това от мъдрите и разумните [в собствената им преценка] и си го открил на младенците.“

„И сега, понеже вършихте всички тези дела, казва Господ, и Аз ви говорих, ставайки рано и говорейки, но вие не послушахте; и ви призовавах, но вие не отговаряхте; затова ще сторя на този дом, който се нарича с Моето име, на който вие се упоавате, и на мястото, което дадох на вас и на бащите ви, както сторих на Сило. И ще ви отхвърля от лицето Си, както отхвърлих всичките ви братя, цялото семе на Ефрем.“ Review and Herald, 1 август 1893 г.

„Могъщите дела“, които бяха извършени в адвентизма, бяха делата, които праведни мъже и пророци желаеха да видят и да чуят. Тези могъщи дела бяха представени в историята на 1843 и 1844 година, когато бе прогласена вестта на Среднощния вик. Адвентизмът е отхвърлил своята история, и особено историята на 1843 и 1844 година. История, която започва и завършва с разочарование, и също така история, която бе предназначена да ги води към обновената земя.

„Зад тях, при началото на пътеката, бе поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е „среднощният вик“. Тази светлина озаряваше целия път и осветяваше нозете им, за да не се препънат.

„Ако държаха очите си вперени в Исус, Който беше тъкмо пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е много далеч и че са очаквали вече да са влезли в него. Тогава Исус ги насърчаваше, като издигаше славната Си дясна ръка, и от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентната група, и те извикваха: „Алилуя!“ Други прибързано отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е извел дотам. Светлината зад тях угасна, оставяйки нозете им в пълен мрак, и те се спънаха, изгубиха от погледа си белега и Исус, и паднаха от пътеката долу в мрачния и нечестив свят.“ Ранни писания, 15.

Това, което Лъвът от Юдовото племе сега разпечатва, е историята на 1843 и 1844 година. „Седемте гръмотевици“ представляват периода от 1840 до 1844 година, но този период съдържа една твърде особена история, която е била предобразявана още от началото на заветната история. Всяко от реформаторските движения е успоредно на останалите и притежава същите белези. Ако те се различаваха едно от друго, Сатана би създавал различен план на нападение за всяко реформаторско движение, но той никога не прави това.

„Но Сатана не бездействаше. Сега той се опита да извърши онова, което е опитвал във всяко друго реформаторско движение — да измами и погуби народа, като му поднесе фалшификат вместо истинското дело. Както през първия век на християнската църква имаше лъжехристи, така през шестнадесетия век се появиха лъжепророци.“ Великата борба, 186.

Същественото в този пасаж по отношение на цялостната вест, която споделяме, е, че когато адвентизмът престана да държи мантията на протестантизма и тя му бе напълно отнета на 11 септември 2001 г., те все още настояват, че са движението на остатъка, което прогласява силния вик на третия ангел. И все пак те са фалшификатът. Ако не разпознавате кое движение сега носи рога на протестантизма, практически е невъзможно да разберете паралела между двата рога в Съединените щати.

Историята на 1843 и 1844 година е представена във всяко реформаторско движение, и сега ще използваме началото на древния Израил като Божи избран народ и края на Израил като Божи избран народ, за да илюстрираме същото и за съвременния Израил, с акцент върху 1843 и 1844 година, както са представени във всяка от линиите на реформаторските движения.

Мойсей пророкува, че Господ ще издигне пророк като самия него, и този пророк беше Исус. Лука в Деянията потвърждава, че Исус изпълни пророчеството на Мойсей.

Господ, твоят Бог, ще ти въздигне Пророк отсред тебе, измежду братята ти, подобен на мене; Него да слушате. Второзаконие 18:15.

Исус е пророкът, когото трябва да слушаме.

Защото Моисей наистина каза на бащите: „Пророк ще ви въздигне Господ, вашият Бог, измежду братята ви, като мене; Него ще слушате във всичко, каквото ви говори. И ще стане така, че всяка душа, която не послуша този Пророк, ще бъде изтробена измежду народа.“ Да, и всички пророци, от Самуила и онези след него, колкото са говорили, също предизвестиха за тези дни. Вие сте синове на пророците и на завета, който Бог сключи с нашите бащи, като каза на Авраам: „И в твоето потомство ще бъдат благословени всички земни племена.“ На вас най-напред Бог, като въздигна Своя Син Исус, Го изпрати да ви благослови, като отвърне всеки един от вас от беззаконията му. Деяния 3:22–26.

Реформаторската линия на Христос започва при времето на края, както правят всички реформаторски линии. „Времето на края“ в дните на Христос беше Неговото раждане. Писанието посочва, че при Неговото раждане настъпи увеличение на знанието в съгласие с определението за „времето на края“ в книгата на Даниил. Независимо дали това бяха пастирите, мъдреците от изток, разгневеният Ирод, или Анна и Симеон в храма, при Неговото раждане имаше увеличение на знанието. В този момент ръководството на юдейската църква беше отминато. Разводът беше прогресивен, но започна с тяхното отхвърляне на вестта, която беше разпечатана при времето на края.

„Хората не го знаят, но тази вест изпълва небето с ликуване. С по-дълбок и по-нежен интерес светите същества от света на светлината биват привлечени към земята. Целият свят е по-светъл поради Неговото присъствие. Над хълмовете на Витлеем е събрано неизброимо множество ангели. Те очакват знака, за да възвестят радостната вест на света. Ако водачите в Израил бяха верни на повереното им, биха могли да споделят радостта да възвестят раждането на Исус. Но сега те са отминати.“ Копнежът на вековете, 47.

Ръководството на адвентизма бе отминато през 1989 г., когато се изпълни Даниил 11:40. „Времето на края“ в историята на Моисей, който бе образ на Исус, беше неговото раждане, когато неговото семейство, а след това и дъщерята на фараона, получиха увеличение на познанието относно младенеца Моисей. Името му, разбира се, означава „спасен от водата“, а Исус означава „Йехова спасява“.

След „времето на края“ всички реформаторски линии показват един момент, когато знанието, което е увеличено в тази конкретна история, се формализира в една вест, която може да бъде издигната като свидетелство пред поколението, което трябва да бъде държано отговорно за светлината, запечатана до онова време и разпечатана във времето на края.

Йоан Кръстител формализира вестта на Христос, а вестта на Моисей беше формализирана в неговата четиридесета година, когато той се опита да избави Израил от Египет със собствената си сила. Вестта за избавлението от Египет сега беше вече обществено засвидетелствана.

Четиридесет години по-късно вестта на Моисей бе надарена със сила при горящия храст и бе съпроводена от две знамения на Божията божественост, представени чрез жезъла, който

се превърна в змия, и прокажената ръка, която Мойсей извади от пазвата си. Вестта на Исус бе надарена със сила при Неговото кръщение, което бе съпроводено от две знамения на божественост, гласа на Отца и Светия Дух. Следващият ориентир и в двете истории представя първото разочарование, времето на забавянето, идването на втория ангел или 1843 година.

Разочарованието в линията на Мойсей бе онагледено чрез жена му, когато ангелът слезе, за да убие Мойсей за това, че не бе обрязал сина си. От страх Сепфора сама извърши обряда над сина им. Мойсей бе забравил да обреже сина си! Самият знак на завета, който бе даден на Авраам, бе забравен от Мойсей. Отец Авраам бе изложил предсказанието за плена на евреите и тяхното избавление в Египет и от Египет, и неговото пророчество трябваше да се изпълни именно чрез Мойсей, а Мойсей забрави да обреже сина си. В този момент Мойсей отпрати Сепфора назад, за да остане при баща си до след избавлението. Тя остана в Мадиям, докато Мойсей поведе израилевите чедра през водата на Червеното море, за която апостол Павел ни известява, че е образ на кръщението, самият обред, който замени обрязването. Не пропускайте тази точка. Пристигането на ориентирния белег, представляващ втория ангел в историята на Мойсей — ориентирният белег, който поражда първото разочарование в тази история — бе отхвърляне на първостепенното правило на заветното отношение на Авраам с Бога.

Първото разочарование в линията на Христос бе смъртта на Лазар, за която Марта и Мария бяха уверени, че не би се случила, ако Исус не бе се забавил, докато Лазар вече беше мъртъв от четири дни. Разочарованието от това, че Исус позволи на Своя близък приятел Лазар да умре и да се разложи в гроба, беше огромно не само за двете сестри, но и за учениците. И все пак възкресението на Лазар стана печатът на цялото служение на Христос.

„Като се забави да дойде при Лазар, Христос имаше цел на милост към онези, които не бяха Го приели. Той се забави, за да може, като възкреси Лазар от мъртвите, да даде на Своя упорит, невярващ народ още едно доказателство, че Той наистина е „възкресението и животът“. Не Му се искаше да се откаже от всяка надежда за народа — бедните, блуждаещи овце от Израилевия дом. Сърцето Му се късаше поради тяхното неразкаяние. В Своята милост Той възнамеряваше да им даде още едно доказателство, че Той е Възстановителят, Единственият, Който може да изведе на светлина живота и безсмъртието. Това трябваше да бъде доказателство, което свещениците не биха могли да изопачат. Това беше причината за Неговото забавяне да отиде във Витания. Това върховно чудо, възкресяването на Лазар, трябваше да положи Божия печат върху Неговото дело и върху Неговото право на божественост.“ Копнежът на вековете, 529.

Запечатването на Божиите сто четиридесет и четири хиляди е онагледено в историята на 1843 и 1844 година, защото ни е казано, че именно Лазар въведе Христос в Ерусалим при тържественото влизане. Историята на тържественото влизане е историята, която сестра Уайт използва, за да онагледят Среднощния вик от 1843 и 1844 година. Ставаше дума за неразбиране, че Христос има силата да възкресява мъртвите чрез Божията творческа сила. Мария и Елисавета изповядаха, че знаят, че Исус има силата да възкреси Лазар при

последната тръба, но не можеха да видят, че Той действително има силата да го възкреси тогава и там. Те отричаха самата истина, която Той дойде да демонстрира при Своето кръщение и смърт — началото и краят на Неговото лично служение от три години и половина. Те не можеха да видят, докато камъкът не бе отмахнат от гроба, точно както по-късно ръката Му щеше да бъде отмахната от една грешка в някои от числата на картата от 1843 година.

Мойсей, след като отпрати Сепфора далеч от предстоящата борба с фараона, бе посрещнат от по-големия си брат Аарон и двамата вестители продължиха към Египет, представлявайки вестта на втория ангел. Преди да бъдат наведени каквито и да било язви върху Египет, Мойсей предупреди фараона, че ако не пусне Израил, Божия първороден, да излезе и да се поклони, тогава Бог ще порази първородния на Египет.

И Господ каза на Моисея: Когато тръгнеш да се върнеш в Египет, гледай да извършиш пред фараона всички онези чудеса, които положих в ръката ти; но Аз ще закоравя сърцето му, и той няма да пусне народа. И ще кажеш на фараона: Така казва Господ: Израил е Мой син, Моето първородно; и Аз ти казвам: Пусни сина Ми, за да Ми послужи; а ако откажеш да го пуснеш, ето, Аз ще убия твоя син, твоето първородно. Изход 4:21–23.

Среднощният вик беше предсказание, което щеше да се изпълни в бъдеще.

„При избавлението на Израил от Египет посвещаването на първородните отново бе заповядано. Докато израилевите чедата бяха в робство на египтяните, Господ нареди на Мойсей да отиде при фараона, царя на Египет, и да каже: „Тъй казва Господ: Израил е Мой син, Моят първороден; и Аз ти казвам: Пусни сина Ми да си иде, за да Ми послужи; а ако откажеш да го пуснеш, ето, Аз ще убия твоя син, твоя първороден.“ Изход 4:22, 23.

„Мойсей предаде вестта си; но отговорът на горделивия цар беше: „Кой е Господ, та да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам Господа и няма да пусна Израил.“ Изход 5:2. Господ действа за Своя народ чрез знамения и чудеса, като изпрати страшни наказания върху фараона. Най-сетне на ангела-погубител бе заповядано да порази първородните от хора и добитък сред египтяните. За да бъдат пощадени израилтяните, им бе наредено да поставят по вратните си стълбове кръвта на заклано агне. Всеки дом трябваше да бъде белязан, та когато ангелът дойдеше в своята мисия на смърт, да отминие домовете на израилтяните.“ Копнежът на вековете, 51.

Вестта на Среднощния вик към фараона посочваше смъртта на първородните като отговор на бунта на фараона. Щом вестта бе вписана в записи, язвите, представляващи силата на Среднощния вик през лятото на 1844 година, бяха наведени върху Египет. Вестта на Среднощния вик премина през земята като приливна вълна през лятото на 1844 година. Язвите преминаха през Египет и когато настъпи обещаната смърт на първородните, в полунощ из целия Египет се чу вик.

И Моисей каза: Така казва Господ: Около полунощ Аз ще изляза сред Египет; и всеки първороден в Египетската земя ще умре, от първородния на фараона, който седи на престола си, до първородния на слугинята, която е зад мелницата; и всички първородни на добитъка. И ще настане голям вик по цялата Египетска земя, какъвто не е имало като него, нито ще има вече. Изход 11:4–6.

Триумфалното влизане на Христос в Йерусалим доведе до кръста на Голгота, а учениците на Христос и другите Негови последователи преживяха Голямо разочарование.

„Нашето разочарование не беше тъй голямо, както това на учениците. Когато Човешкият Син тържествено влезе в Йерусалим, те очакваха Той да бъде увенчан като цар. Народът се стичаше от цялата околност и викаше: „Осанна на Давидовия Син.“ И когато свещениците и старейшините помолиха Исус да смълчи множеството, Той заяви, че ако те замълчат, самите камъни ще извикат, защото пророчеството трябва да се изпълни. Но след няколко дни именно тези ученици видяха своя възлюбен Учител, за Когото вярваха, че ще царува на Давидовия престол, прострян на жестокия кръст над подигравателните, хулещи фарисеи. Техните високи надежди бяха осуетени и мракът на смъртта ги обгърна.“ Свидетелства, том 1, 57, 58.

Голямото разочарование на учениците и на милеритите е представено също и чрез положението на евреите, притиснати между войската на фараона и Червеното море.

„Върху нас сияе натрупаната светлина на отминалите векове. Записът за забравата на Израил е бил запазен за наше просвещение. В тази епоха Бог е прострял ръката Си, за да събере при Себе Си народ от всяка нация, племе и език. В адвентното движение Той е действал за Своето наследство, както е действал и за израилтяните, когато ги е извеждал от Египет. При великото разочарование от 1844 г. вярата на Неговия народ бе изпитана, както бе изпитана вярата на евреите при Червено море.“ Свидетелства, том 8, 115, 116.

Важно е да се види, че когато Христос влезе в Йерусалим, вдъхновението на часа предизвика изблик на хвала, който фарисеите се стремяха да заглушат. Сърцевината на този хор на хвала беше посочването на Исус като Давидов Син — именно символът, който Христос използва, за да отбележи края на словесните Си взаимодействия с придиричивите юдеи. Най-дразнещо за юдеите беше признанието, че когато наричаха Исус Давидов Син, те по подразбиране се позоваваха на триумфалното влизане на цар Давид в Йерусалим.

В историята за делото на Давид по пренасянето на ковчега в Йерусалим овластяването на вестта беше представено чрез овластяването на Давид.

И Давид вървеше напред и ставаше все по-велик, и Господ, Бог на Силите, беше с него. 2 Царе 5:10.

След това Давид реши да пренесе ковчега в Йерусалим. При пренасянето на ковчега в града Давидов трябваше да настъпи разочарование, както във всяка реформаторска линия. Оза, чието име означава сила, макар и да знаеше съвсем добре, че не е упълномощен да докосва ковчега, все пак го направи. Самият въпрос, който доведе ковчега в плен от самото начало, беше непокорството към откритата воля на Господа и самонадеяността относно силата,

свързана с ковчега Божий. И все пак Оза, силен мъж на Давид, не се покори, точно както Моисей не се покори на заповедта за обрязване. Оза бе поразен и умря, а ковчегът остана извън Йерусалим, докато Давид не разбра, че онези, които бяха над мястото, където ковчегът бе останал след смъртта на Оза, бяха благославяни. Тогава Давид отново тръгна, за да внесе ковчега в Йерусалим. И когато Давид танцуваше, влизайки в Йерусалим, жена му видя голотата му и бе дълбоко разочарована.

Три направления на реформационни движения, които всички се отнасят до 1843 и 1844 г., периода от време, който праведни мъже и пророци желяха да видят и чуят.

Характеристиките на пристигането на втория ангел, които по този начин отбелязват време на забавяне и разочарование, се виждат лесно. По-дълбоките истини разкриват, че разочарованието не е било просто недоразумение от страна на Моисей, или Оза, или Марта и Мария, а разочарование, свързано с отхвърлянето на един основополагащ принцип, свързан със самата история, в която разочарованието се е осъществило. За Моисей това беше белегът на обрязването; за Оза — самонадеяност относно Божиите повеления за ковчега; за Марта и Мария — липса на вяра в Христовата творческа сила да възкресява.

При Моисей самата средоточна тема на неговото служение беше установяването на заветни взаимоотношения с един избран народ, а Моисей забрави знака на този завет. При Оза това беше самият принцип на святостта на Божия закон, въплътен в ковчега. При Марта и Мария това беше самият център на Христовото служение, започвайки с Неговото кръщение и завършвайки с Неговата смърт, погребение и възкресение, както са представени прообразно в началото на Неговото служение. Първото разочарование от 1843 г. беше причинено от грешка в някои от числата върху схемата, която беше изпълнение на пророчеството на Авакум. Грешката засягаше водещия принцип на движението на Милър — принципа ден за година.

„Седемте гръмотевици“ представляват Адвентното движение от 1840 до 1844 година, но в рамките на това движение се съдържа историята от 1843 до 1844 година, която започва и завършва с разочарование, като по този начин поставя подписа на Алфа и Омега върху тази история. А тази история е именно историята, към която Исус и Елън Уайт посочват като към свещената история, която праведните винаги са копнеели да видят.

Тези четири линии — Моисей, Давид, Христос и милеритите — учат, че когато притчата за десетте девици се повтори в края на света, ще има овластяване не на вестта на втория, а на вестта на третия ангел, което е последвано от разочарование, започващо време на забавяне.

Когато първият ангел слезе на 11 август 1840 г., той потвърди водещото пророческо правило на милеритите и първото им разочарование щеше да бъде пряко свързано именно с това правило. Когато това разочарование и времето на забавяне приключиха при Среднощния вик, тази вест също щеше да се отнася до принципа ден за година, както и определянето, че Христос ще дойде на 22 октомври 1844 г. И четирите ориентирни точки от 1840 до 1844 г. бяха свързани с принципа ден за година.

На юдеите бе поверено да бъдат пазители на Божия закон, и въпросът, който е представен в линията на Мойсей, е Божият закон и постановленията. В историята на Давид това отново беше Божият закон. В историята на Христос това беше Божият закон, защото без проливане на кръв няма опрощение на греха, който е бил разкрит на грешника чрез Божия закон. Но на адвентизма бе поверено да бъде пазител не само на Божия закон, но и на пророческото Слово.

Следователно темата в линията на милеритската история са пророческите правила на Бога. В края на адвентизма отново ще става дума за правилата на пророческото тълкуване, но след 1844 г. пророческото време вече не следва да се прилага. Правилата в края се основават на Алфа и Омега, които илюстрират края от началото.

Когато османското върховенство престана в изпълнение на второто „горко“, представляващо пророческата дейност на исляма, тогава се изпълни пророчеството от триста деветдесет и една години и петнадесет дни от Откровение 9:15 и бе потвърден принципът „ден за година“, който е самото сърце на делото на Милър.

Когато на 11 септември 2001 г. ислямът нанесе удар, дойде третото „горко“ в изпълнение на Откровение 8:13, и бе потвърден принципът, който беше самото сърце на делото на Future for America; този принцип, казан просто, е повторението на историята. Пророчеството за тръбата на едно „горко“, представляваща исляма, бе потвърдено, когато се изпълниха и ангелът от Откровение 10 през 1840 г., и ангелът от Откровение 18 през 2001 г. Историята се беше повторила. Това, което следва да се очаква по-нататък, е разочарование.

Разочарованието щеше да въведе време на забавяне. Разочарованието щеше да обезсърчи и разпръсне онези, които участваха в делото. Разочарованието щеше да бъде осъществено чрез пренебрегване на един основен закон на пророчеството — всъщност на първостепенното правило на пророчеството, установено в началото на адвентизма. Оправомощаването от 11 септември 2001 г. беше свързано с исляма, а разочарованието от 18 юли 2020 г. беше относно исляма. Казано ни е, че онова, което позволи на Самюъл Сноу и на други след него да разпознаят датата 22 октомври 1844 г., беше това, че Господ оттегли ръката Си от една грешка в някои от изчисленията на схемата от 1843 г. Тогава Сноу и милеритите видяха, че същите доказателства, които ги бяха довели до предсказването на 1843 година за изпълнението на пророчеството за две хиляди и триста години, впоследствие бяха разпознати като именно същите доказателства, които им позволиха да определят 22 октомври 1844 г.

„Исус и цялото небесно воинство гледаха със съчувствие и любов на онези, които със сладостно очакване копнееха да видят Онзи, Когото душите им любеха. Ангели се носеха около тях, за да ги подкрепят в часа на тяхното изпитание. Онези, които бяха пренебрегнали да приемат небесната вест, бяха оставени в тъмнина и Божият гняв се разпали против тях, защото не искаха да приемат светлината, която Той им бе изпратил от небето. Тези верни, разочаровани хора, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Отново бяха насочени към своите Библии, за да изследват пророческите периоди. Ръката на Господа бе отстранена от числата и

грешката бе обяснена. Те видяха, че пророческите периоди достигат до 1844 година и че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди приключват през 1843 година, доказваха, че те завършват през 1844 година. Светлина от Божието Слово озари тяхното положение и те откриха време на забавяне — „Ако [видението] се забави, чакай го.“ В любовта си към непосредственото Христово пришествие те бяха пренебрегнали забавянето на видението, което бе предназначено да открий истински чакащите. Отново имаха определен момент във времето. Но видях, че мнозина от тях не можеха да се издигнат над тежкото си разочарование, за да притежават онази степен на ревност и енергия, която бе белязала вярата им през 1843 година.“ Ранни писания, 236, 237.

Трябва да очакваме, че доказателствата, които доведоха до предсказанието за нападение на исляма срещу Съединените щати на 18 юли 2020 г., ще потвърдят, че при скоро настъпващия неделен закон ислямът е съдът, който се привежда върху Съединените щати, като елементът на времето вече не е свързан със събитието.

Четири основни ориентира в историята от 1840 до 1844 година. Всеки ориентир е свързан с прилагането на основното правило на Милър — принципа ден за година.

Четири основни ориентира в историята от 2001 година до неделния закон. 11 септември 2001 г. беше ислямът. Несбъдналото се предсказание за 18 юли 2020 г. беше за исляма. Всеки ориентир е свързан с приложението на основното правило на Future for America — повторението на историята. „Седемте гръма“ представляват бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред. Първият от четирите ориентира беше 11 септември 2001 г., посочвайки нападение срещу Съединените щати от страна на исляма в изпълнение на третото горко. Последният ориентир, представляващ неделния закон в нашата история, трябва да бъде за исляма, защото Алфа и Омега винаги илюстрира края от началото, а Алфа и Омега е Онзи, Който запечата „седемте гръма“ именно за тази история. Ислямът ще нападне Съединените щати при неделния закон.

Това е един от трите основни елемента на разпечатването на седемте гръма, което сега се открива. След като Моисей възвести в своята историческа линия вестта, предобraziaваща Среднощния вик, последните движения бяха стремителни. Десет свръхестествени опустошителни язви, докато не се изпълни пророчеството за първородния, създавайки вика в полунощ в Египет. След като Христос влезе в Ерусалим, започнаха стремителните стъпки към кръста. Щом вестта беше прогласена, нямаше връщане назад. От лагерното събрание в Ексетър на 12 август 1844 г. по-малко от два месеца по-късно предсказанието се изпълни.

И словото Господне дойде към мен и каза: Сине човешки, що е тази притча, която имате в Израилевата земя и казвате: Дните се продължават и всяко видение изчезва? Затова им кажи: Така казва Господ Бог: Ще направя да престане тази притча, и няма вече да я употребяват като притча в Израил; а им кажи: Дните наближиха, и изпълнението на всяко видение. Защото няма вече да има никакво празно видение, нито ласкателно врачуване сред Израилевия дом. Защото Аз съм Господ; ще говоря, и словото, което ще изговоря, ще се сбъдне; то няма вече да се отлага; защото във вашите дни, о, бунтовен

доме, ще изрека словото и ще го изпълня, казва Господ Бог. И пак словото Господне дойде към мен и каза: Сине човешки, ето, Израилевият дом казва: Видението, което той вижда, е за много дни напред, и той пророкува за далечни времена. Затова им кажи: Така казва Господ Бог: Нито едно от Моите слова няма вече да се отлага, но словото, което изговорих, ще се изпълни, казва Господ Бог. Езекиил 12:21–28.